

Nr 302.

Av herr **Thore m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 330, angående godkännande av tullverkets utgifts-stater för år 1922 m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition (nr 330) angående godkännande av tullverkets utgiftsstaten för år 1922 m. m. föreslås, att kammarskrivarna placeras i 9:de lönegraden i stället för av 1914 års tullkommission och generaltullstyrelsen föreslagna 10:de.

Med anledning härav få vi hänvisa till de närmare synpunkter, som nämnda styrelse i sitt utlåtande över förslaget till »Avlöningsreglemente för tjänstemän vid tullverket m. m.» å sid. 64 och följande anført. Här framhålles bland annat, att tullverket har sig anfortrott övervakandet av såväl sjöfart som varuförseln till skyddande av högst betydelsefulla intressen för staten och den enskilde, såsom t. ex. kontroll över införseln av giftiga ämnen, otjänliga födoämnen, jordbruks- och trädgårdsalster samt efterlevandet av bestämmelser till förhindrandet av smittosamma sjukdomars införande i riket.

Angående särskilt kammarskrivaregradens placering i 10:de lönegraden få vi för egen del här nedan citera, vad generaltullstyrelsen i huvudsak framhållit.

Tjänstemännen i tullverket, särskilt de av högre grader, äro hänvisade att i vidsträckt mån på ett självständigt sätt fatta ståndpunkt till en mångfald olika spörsmål. Verkets organisation och tjänstens natur nödvändiggöra, att detta självständiga handhavande av normerna för tullbeskattningen måste tillkomma lika väl de lägsta av nu ifrågasvarande tjänstemän, nämligen kammarskrivarna, som de övriga. De på tulltjänstemän i högre tjänsteställning i allmänhet ställda anspråken måste fördenskull göras gällande redan i fråga om kammarskrivare. Åt

dessa tjänstemän anförtros sålunda i utsträckt grad handläggande på eget ansvar av alla slags tarifferingsgöromål, även mycket invecklade. Fullt klart och tydligt framträder detta förhållande vid alla de tjänsteställen, där direkt eller ständigt överinseende av överordnade icke kan anordnas, såsom vid mindre tullavdelningar, avses belägna packhus, å kajer och tullbryggor, vid expeditioner utom tullplats eller utom fastställt packhusområde etc. samt framför allt vid alla mindre tullförvaltningar. Även i de fall, där — såsom förhållandet är i de största tullpackhusen — överordnade ständigt äro närvarande, är kammarskrivarens förmåga att på ett fullt tillfredsställande, självständigt sätt handlägga tullbehandlingsgöromålen en förutsättning för att den till dessa tjänstelokaler koncentrerade starka trafiken skall kunna avvecklas med nödig raskhet.

Den sålunda jämväl kammarskrivarna tillkommande vidsträckta befogenheten måste helt naturligt medföra, att, i jämförelse med förhållandena inom andra med tullverket ofta jämförda verk, denna tjänstemannagrupp måste få en i avlöningshänseende något starkare framskjuten ställning.

Svårigheten att anställa fullt riktiga jämförelser mellan arbetsuppgifterna å ena sidan i tullverket och å andra sidan i kommunikationsverken har under förhandlingarna med särskilt tillkallade representanter för dessa verk tydligt framträtt och gjort sig icke minst förnimbar i fråga om kammarskrivargruppen. Man torde få gå mycket långt upp på skalan inom kommunikationsverken för att finna befogenheter i fråga om såväl handhavandet av själva normerna för intäkternas fastställande som förhållandet till den trafikerande allmänheten, vilka kunna anses motsvara den befogenhet, som lagts i händerna på tullverkets lägsta tjänstemän av ifrågakommande kategori. Generaltullstyrelsen har också framhållit den vanskliga och ömtåliga ställning, som kammarskrivaren intager till en sina intressen starkt bevakande allmänhet.

I och för sig kan således kammarskrivargruppens placering i 10:de lönegraden sägas vara fullt motiverad redan av arten av hans tjänstuppgifter. För denna placering tala emellertid även andra lika starka skäl. Den nödiga högre förbildningen, vilken enligt tullkommissionens uppfattning — till vilken även generaltullstyrelsen anslutit sig — icke bör sättas lägre än att den motsvarar studentexamen på reala linjen, kräver givetvis, att aspiranten nedlägger avsevärt större kostnader på sin utbildning. Därtill kommer, att aspirant till kammarskrivartjänst och extra ordinarie kammarskrivare icke kunna påräkna att nå befördran till ordinarie tjänst vid samma tidiga ålder, som fallet är vid kommunikationsverken. Med hänsyn till den allmänna mognad och speciella

erfarenhet i tjänsten, som måste krävas av den ordinarie kammarskrivaren, har generaltullstyrelsen framhållit det såsom knappast önskligt, att ordinarie anställning såsom kammarskrivare vinnes tidigare än efter fem års tjänstgöring i verket.

På grund härav få vi hemställa,

att kammarskrivarna i tullverket — i likhet med vad 1914 års tullkommission och generaltullstyrelsen föreslagit — måtte hänföras till 10:de lönegraden.

Stockholm den 9 april 1921.

<i>Alex. Thore.</i>	<i>Edvard Lithander.</i>	<i>Malte Sommelius.</i>
<i>Herman Andersson.</i>	<i>Per Pehrsson.</i>	<i>Bj. Holmgren.</i>
	<i>Fritz Kaijser.</i>	